

Óli Jacobsen

Anna Evensen:

Nógvar kirkjur at røkja í Norðoyggjum

Tað var ikki bara at siga tað at røkja eina kirkjusókn sum Norðoyggjar. Hetta kundi Anna vátta

Anna Evensen

2.partur

Den Dag, min Mand holdt sin Tiltrædelsesprædiken i Kirken (á Viðareiði), var der mange Tilhørere. Undertiden fulgtes min Mand og jeg ad ud til de forskellige Familier, og de var altid glade naar vi kom. Var min Mand paa "omrejse", gik jeg alene.

Disse rejser til de forskellige Kirker foregik altid med Ro- eller Sejlbæde. Der kom en Bæde bemandet med 8 Mand og hentede min Mand, og han havde mange strenge Ture i al slags Vejr. Det, man mest frygtede, var Brændingen. Der fortæltes, at en tidligere Præst, der var sejlet til Fuglør for at tale, maatte blive der i seks Uger, uden at kunne komme derfra for Vejret og Brændingen. Min Mand tog som regel først til Fuglør. Var Vejret daarligt, overnattede han der, ellers tog han samme Dag til Svinø og talte. Paa Svinø overnattede han, og den efterfølgende Dag tog han saa over paa Husum og Mygledal og talte. De laa alle paa Kalsø. Han talte kun et Sted hver Dag og overnattede hos Kirkeværgerne. Naar min Mand kun kom saa sjældent, var der nok at gøre for ham. Foruden selve Gudstjenesten havde han Barnedåb og Altergang, som man altid opsatte til han kom. Skrivearbejdet fra alle Bygderne tog han med hjem til Ongerde og ordnede. Engang min Mand sejlede til Fuglør og Svinø for at tale i Kirkerne, var det saadant et dejligt Vejr, da han drog hjemmefra. Henimod Aften begyndte det at blæse op, og jeg lagde mærke til, at Folkene flere gange gik ud og saa paa Vejret. Jeg blev ængstelig og gik til sidst ud til Magnus og spurgte ham, om han troede min Mand kunde

Kirkjan á Viðareiði er frá 1892, undan tíðini hjá Evensen

komme hjem i det vejr. Magnus saa op mod Himlen som for at vejle Vejret. "Ja", sagde han, "hvis de er sejlet tidligt derovre fra, kan de snart være her." Vejret blev værre og værre. Det kan komme saa pludseligt deroppe med Kastevinde og Storm. Til sidst var det et frygteligt Vejr. Evensen kom ikke, og jeg blev saa urolig, gik ud og ind, kunde ingen Steder være. Om aftenen, da Blæsten yderligere tog til, blev jeg helt ulykkelig. Uden at jeg vidste det, gik Pigerne ind i Røgstuen og sagde til Magnus: "Hør Magnus, Madammen er saa urolig og bedrøvet over Vejret. Kan du ikke gaa ind til Kvannesund og høre efter hvor Præsten er." – "Jo, naar det bliver lidt lysere, skal jeg gerne gaa", svarede Magnus. Henad Morgenstunden, da det blev lysere, begav Magnus sig afsted i det stride Vejr, og naaede langt om længe Kvannesund. Han gik ind til en Bonde for at spørge ham, men,

som han senere sagde, vilde han ikke straks komme frem med sit Ærinde og spørge efter Præsten, det lød alt for alarmerende. Da han havde været der en Stund og talt om ganske almindelige Ting, sagde han: "Sikken et Vejr, det var i gaar Eftermiddags, det kom saa pludseligt – mon Præsten er sejlet fra Fuglør?" "Jo, det er han", svarede Bonden, "for han ligger oppe i min Stue og sover sin søde Søvn. Han kom hertil lige før Uvejret brød løs." Saa blev Magnus glad og gik hjem. Om Morgen kom Pigen ind til mig og sagde: "Vær nu glad, Præsten ligger og sover sin søde Søvn inde i Kvannesund." – "Hvor ved De dog det fra?" "Jo, jeg bad Magnus om at gaa derind og forhøre sig, og han er lige kommet hjem nu." – "Tak skal I have, det var rigtignok pænt af Jer." Og saa lagde jeg mig til at sove, thi jeg havde ikke lukket mine Øjne hele natten.

Naar der skulde være Bryllup i en af de andre Kirker, og man ikke vilde opsætte det til min Mand kom paa omrejse, kom der en bemandet Bæde og hentede ham. Bagefter saadanne store Bryllupper var der store Gilder. Ja, det første Gilde var holdt aftenen før Brylluppet, og der trakteredes da med Pølse, Lammesteg, Kartofler og Smørebrød.

Evensen sum "klókur maður".

Naar min Mand kom hjem fra disse "Omrejser", havde han i lange Tider en mængde Skrivearbejde. Det hændt jo ogsaa, at han maatte skrive baade det ene og det andet for Beboerne paa Øen. Min Mand sad som regel inde hos sig selv, hvor han enten læste eller skrev, han blev ofte forstyrret af Folk der kom for at raadføre sig med ham. Han var jo Færing og forstod dem bedre end de danske Præster.

En Dag kom der en Mand, Johannes, med en meget slem bullen Finger, han vilde spørge min Mand, der jo vidste Raad for saa meget, om han ogsaa vidste Raad for fingeren. Nej, det vidste min Mand ikke, han kunde jo tage til Læge. Da det stormede saa meget, vilde Johannes ikke sejle ud til Lægen, og da han vedblev at bede min Mand om at gøre noget ved den, da han ikke længere kunde holde det ud for Smerte, skar min Mand Fingeren saa Betændelsen kom ud. Derefter blev der lagt Borvandsomslag om.

Manden takkede saa hjerteligt og gik. Men saa en Tid efter kom en Mand, der ogsaa hed Johannes, og mærkeligt nok ogsaa havde en betændt Finger. Ja, han vilde da saa gerne bede Præsten om at kurere den Finger, ligesom han havde kureret den anden Johannes Finger. "Nej", sagde min Mand, "naar jeg tog mig af hans Finger var det, fordi Vejret var saa slemt, at han ikke kunde sejle til Lægen, men nu er det godt Vejr, saa De sagtens kan komme ind til ham." Manden blev meget ked af det. En tid efter kom han igen og viste min Mand en stiv Finger. "Se", sagde han, "den har Lægen lavet, De kunde lige saa godt have kureret min Finger som Johannes'."

Konfirmationsfyreikingar

Konfirmanderne paa Færøerne kunne jo ikke saadan "gaa til Præsten" som hernede, dertil boede de for spredt paa de forskellige øer. En tid før konfirmationen kom de Folk, der havde Børn, som skulde konfirmeres, sejlede med alle Børnene, der blev indkvarteret, dels hos Bønderne, dels i Præstegaarden. Vi havde i reglen en 4-5 stykker, som vi havde boende i de 1 1/2 uge Konfirmationsforberedelserne varede. Un-